

Klaas Bos

en zijn
vriendje

fo

L. HUIZINGA

Klaas Bos
EN ZIJN VRIENDJE

DOOR L. HUIZINGA

NAAMLOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - DELFT

Kijk, daar loopt Klaas Bos. Zie je hem wel? Dáár, midden op de weg! Een kleine dikzak, hè? Haast zo rond als een mol. Wat loopt hij dapper! En hij zwaait met zijn armen. Net een soldaat!

Klaas is blij, want hij gaat nu naar huis. Naar zijn moeder.

Klaas moest school blijven. Hij keek achterom in de klas en niet naar het bord.

„Dat mag jij niet doen, Klaas,” zei juf. „Jij moet oppletten!”

Maar Klaas kon het niet laten. Hij deed het toch weer en praatte met Mientje Smid. Die zit achter hem.

Toen werd juf boos.

„Klaas, ga jij daar in die hoek,” zei ze. „Met je neus naar de muur. Jij bent ongehoorzaam.”

O, o, wat schaamde Klaas zich. Hij was blij, toen hij weer op zijn plaats mocht. En toen ging de schoolbel. Alle kinderen mochten naar huis. Maar Klaas moest blijven.

„Jij was stout, Klaas,” zei juf en zij pakte hem zacht bij zijn oortje. „Je mag in school niet babbelen. Dat weet je ook wel!”

Klaas kreeg tranen in de ogen.

„Zul je het niet weer doen, Klaas?”

„Nee juf, nooit, nooit weer,” snikte hij.

„Ga jij dan ook maar,” zei juf.

„Dag Klaas!”

„Dag juf!”

Blij rende Klaas de school uit.

Maar er was niemand meer op het schoolplein. Alle kinderen waren al weg. En zo komt het, dat hij nu alleen loopt.

Zijn huis staat een eindje buiten het dorp. Er vlak bij staat nog een huis. Maar dat is leeg; er wonen geen mensen in.

Een eindje verder is een grote boerderij. Daar werkt Klaas zijn vader. Bij boer Vos.

Vader gaat elke morgen heel vroeg de deur uit. Dan moet hij de koeien melken. Klaas ligt dan nog op één oor en slaapt nog lekker.

Om twaalf uur komt vader eten. Maar vóór één uur is hij al weer weg. En dan komt hij pas om zes uur weer thuis.

Klaas gaat soms ook naar de boerderij. Daar zijn zóveel dieren! Koeien en paarden, kippen en eenden. En schapen met lammeren. En ook kalfjes. Klaas houdt er zo van.

Boer Vos heeft ook een zoontje. Die jongen heet Jan. Jan Vos is drie jaar ouder dan Klaas. Hij is al tien jaar. Klaas houdt niet van hem. Jan is gemeen. Een paar dagen geleden riep hij Klaas.

„Wil jij een paar knikkers?” vroeg hij.

Dadelijk rende Klaas naar hem toe. Hij wilde wel graag een paar knikkers hebben. Dan kon hij ook mee spelen. Net als andere jongens.

Jan Vos lachte vals.

„Kom dan maar,” zei hij. „Houd je hand maar op.”

En toen stopte hij Klaas een dode kikker in de hand. Die had hij in zijn broekzak. Bah, wat vies!

Maar Jan Vos lachte.

„Ha, ha, ha! Ha, ha, ha! Het is geen knikker, maar een kikker! Een dode kikker!” Hij schaterde het uit.

O, o, wat werd Klaas Bos toen boos. Maar hij durfde niet met die grote jongen vechten.

Ook mag Jan graag dieren plagen. En vogelnestjes uithalen.

Boer Vos moet hem heel vaak straffen. Maar het helpt niet. Laatst verstopte Jan de klompen van de knecht. Hij stopte ze onder het hooi. De knecht kon ze nergens vinden. En hij moest naar het land. Aan het werk. Hij had het zo druk!

Wat was de boer toen boos! Want hij begreep wel, wie ze verstopt had.

Eindelijk haalde Jan ze voor de dag. En toen moest hij dadelijk naar bed. Voor straf.

De vrouw van de boer heeft ook veel verdriet van Jan. Ze waarschuwt hem heel vaak. Maar hij geeft er niets om . . .

Klaas Bos is nu haast thuis. Hij ziet moeder al. Die is in het tuintje voor het huis. Ze harkt de paden. Marietje is bij haar. Marietje is Klaas zijn zusje. Ze is nog maar vier jaar. Klaas speelt heel vaak met zijn zusje. Dat vindt zij zo fijn.

„Dag moeder,” zegt Klaas.

„Dag Klaas, kom je nu pas uit school? Wat ben je laat! Drink maar gauw je glas melk.”

Klaas krijgt een kleur. Maar hij zegt niet, dat hij school moest blijven.

2 Klaas Bos krijgt een vriendje

Klaas Bos wordt wakker. Dadelijk springt hij uit bed en doet zijn gebedje. Klaas kijkt uit het raam. De zon staat al hoog.

Hé, wat is dat? Staat daar een wagen? Vlak bij hun huis?

Ja, het is zo. Twee paarden staan er voor, een bruin en een zwart. Ze trappelen met hun poten en dampen van het zweet. Zo warm zijn ze.

De wagen is helemaal vol. Drie sterke mannen maken hem leeg en brengen alles in het lege huis.

Kijk, nu dragen ze een kast. Wat is die zwaar! De mannen hijgen er van. En dan een tafel. Ook stoelen. En beddegoed.

Er komen mensen in het lege huis.

Moeder zegt: „Die ene man gaat ook werken bij boer Vos. Met vader. Ze komen uit een ander dorp. De vrouw is er nog niet. Die komt straks met de trein. Ze hebben ook een jongetje. Dat is net zo oud als jij.”
Klaas gaat gauw naar buiten. Hij wil graag alles zien voor hij naar school gaat.

Die ene man lacht tegen hem.

„Hoe heet jij?” vraagt hij vriendelijk.

„Klaas Bos,” zegt Klaas. „Ik woon hier naast.”

„Ha,” zegt de man, „daar ben ik blij om. Dan kan jij mooi spelen met Harm. Harm is mijn zoon. Hij komt straks met zijn moeder.”

Klaas vindt het ook fijn. Nu krijgt hij een vriendje. Daar kan hij mee spelen, als de school uit is. En ook op zaterdag- en woensdagmiddag.

Maar nu moet hij naar school. Anders komt hij nog te laat. En dat wil hij niet graag.

Klaas vertelt alles aan juf. Ook van Harm.

„Breng jij hem morgen maar mee,” zegt juf. „Dan mag hij naast jou in de bank.”

Als de school uitgaat, gaat Klaas op een draf naar huis. De wagen is al weer weg. Maar de deur van het huis staat open.

Zal hij even gaan kijken? Hij durft haast niet. Bij de stoep blijft hij staan. Kijk, daar loopt een vrouw in de gang. De vrouw ziet hem nu ook. Ze komt naar hem toe.

„Geef mij maar een hand,” zegt ze. „Ik ben vrouw Wit. Ik woon nu naast jou. Jij bent Klaas Bos, hè?”

En dan roept ze: „Harm, kom eens hier, Harm! Kijk eens, wie hier is!”

Daar komt Harm al aan. Hij is ook al een grote jongen.

Van zeven jaar. Net als Klaas. Hij is een beetje verlegen.

„Geef Klaas maar een hand,” zegt vrouw Wit. „Wees maar niet bang. Jij kan mooi met Klaas spelen. En morgen kun je ook met hem naar school.”

Al gauw is Harm niet zo verlegen meer. Hij lacht al een beetje.

„Ik heb konijnen,” zegt hij dan. „In een hok achter het huis. Vader nam ze mee op de wagen. Wil je ze eens zien?”

Klaas loopt met Harm mee. Wat zijn het toch mooie dieren. Het ene konijn is wit, het andere grauw. Het witte heeft rode oogjes. Die kijken zo slim.

„Ik wil ook graag konijnen,” zegt Klaas.

„Dat moet je aan je vader vragen, jò,” zegt Harm. „Als het mag, krijg je er een van mij. Die witte krijgt jongen.”

„We zijn nu vrienden,” zegt Klaas. „We horen bij elkaar. In school mag je naast mij zitten. Juf heeft het zelf gezegd.”

Maar nu moet hij naar huis. Ze moeten eten.

Vader is er ook al. Klaas vertelt alles aan vader en moeder. Van Harm. En van die konijnen.

„Mag ik ook een konijn, vader? Van Harm?”

Vader vindt het goed. „Ik timmer wel gauw een hokje,” zegt hij. „Ik heb nog wel oude planken. Maar je moet het beestje goed verzorgen, hoor!”

3 Met Harm Wit naar school

Klaas Bos en Harm Wit gaan samen naar school. Het is heel mooi weer. De zon schijnt lekker warm en de vogeltjes zingen. De jongens lopen naast elkaar. Harm heeft een bosje bloemen bij zich. Het zijn tulpen. Rode en gele tulpen. Zijn moeder heeft ze geplukt. In het tuintje voor hun huis. Daar groeiden ze al.

„Geef ze maar aan juf,” zei moeder. „Die zet ze wel in een vaasje. Op de vensterbank van het lokaal.”

De jongens stappen flink door. Ze moeten haast tien minuten lopen. Dan zijn ze bij school.

Op het plein zijn al een heleboel kinderen. Jongens en meisjes. De jongens spelen haasjeover. En de meisjes kaatsen.

„Ha, een nieuwe!” roept een grote jongen.

Al gauw staan er wel tien kinderen om Harm. Jan Vos is er ook bij. Hij trekt een lelijk gezicht tegen Harm. Hij wil hem bang maken.

„Boe, boe!” zegt hij. „Jij woont in ons huis, hè? Je vader is onze arbeider. Net als Klaas Bos zijn vader.” En dan ziet hij de tulpen. Harm hield ze een beetje achter zijn rug.

„Dat zijn mijn tulpen,” zegt Jan Vos. „Ik weet wel, waar je ze gekregen hebt. Ze groeiden voor ons huis. Geef mij ze.”

„Ze zijn voor juf,” zegt Klaas Bos dan. „Harm kreeg ze van zijn moeder.”

„Ik wil ze hebben,” zegt Jan Vos. „Ze zijn van mij. Ze komen uit onze tuin.”

O, o, wat wordt Harm bang. Stijf houdt hij de bloemen in zijn hand. Hij krijgt tranen in de ogen.

Maar dan komt er een groot meisje. Uit de hoogste klas.

„Jan Vos, je bent gemeen,” zegt ze. „Jij wilt de baas spelen. Over zo’n kleine jongen, die voor het eerst hier is. Blijf van hem af. Anders krijg je met mij te doen!”

O, wat kijkt ze boos!

Voor dat grote meisje wordt

Jan Vos bang. Ook de andere kinderen zeggen: „Jij bent gemeen, Jan Vos. Kleine kinderen durf jij altijd aan. Dit is laf!”

Ha, nu komt juf op het plein. En ze ziet Harm.

„Aha,” zegt ze, „daar heb je onze nieuweling. Harm Wit heet je, hè? Ja, ik weet het al; Klaas Bos heeft het me verteld. Kom maar met me mee, hoor. En jij ook, Klaas!”

Dan gaan ze het lokaal in.

„Alsjeblieft, juf,” zegt Harm. En hij geeft de tulpen aan juf. O, o, wat is die blij!

„Ik vind ze prachtig,” zegt ze. „Vooral die gele. We zullen ze in een vaasje zetten. Dan gaan ze langer mee. Kijk, dit vaasje is juist leeg. Haal er maar wat water in, Klaas. Je weet wel, uit de pomp.”

Dan zet juf de bloemen voor het raam.

„Wat zijn ze mooi,” zegt ze. „Dank je wel, hoor!”

Harm kijkt het lokaal rond. Wat hangen er mooie platen. Heel andere dan in zijn vorige school.

Kijk, op deze plaat staat een ooievaar. Op één poot. En op die plaat zijn allemaal vlinders. Rode en witte vlinders.

„Bekijk alles maar goed,” zegt juf. „De school gaat nog niet aan.”

Klaas Bos helpt juf. Hij is haar knechtje. Eerst maakt hij een bord schoon. Met een doek en dan met een natte spons. Alle krijt gaat van het bord af. En dan legt hij op elke bank een pen. Uit een bakje. De kinderen moeten straks schrijven.

Hoor, nu gaat de schoolbel. Ook de andere kinderen komen het lokaal binnen. Rustig gaan ze in hun bank. O, wat willen ze graag naast dat nieuwe jongetje zitten. Ze vragen het aan juf.

Maar juf zegt: „Nee, hoor! Harm Wit mag naast Klaas Bos. Klaas is Harm zijn vriend.”

En ze knipoogt tegen Klaas. Wat vindt hij dat prettig. Nu zit hij niet meer alleen. Hij lacht tegen juf.

Voor het huis van Klaas Bos is een sloot. Een brede sloot. Maar niet zo heel diep. In die sloot groeit riet. En er zwemmen visjes in. Heel kleine visjes.

„Het zijn stekelbaarsjes,” zegt moeder. „Ze hebben stekels op hun rug. Die zijn heel scherp.”

Ook zijn er kikkers in de sloot. Maar Klaas ziet ze haast nooit. Dat komt, doordat ze groen zijn. Net als het kroos. Maar Klaas hoort ze wel. Als hij 's avonds in bed ligt. „Rek, kek, kek! Rek, kek, kek!” gaat het dan.

Klaas wil visjes vangen en die dan in een fles met water doen. Die fles zet hij dan voor het raam. In de zon. Klaas heeft een dun stokje. Daaraan bindt hij een draadje. Aan het draadje doet hij een worm. Die vond hij achter het huis. Onder een dikke steen.

Kijk, nu gaat hij naar de sloot.

„Voorzichtig,” zegt moeder. „Val er niet in! Dan word je zelf een vis. Een heel dikke!”

„Ja moeder,” zegt Klaas.

Kijk, . . . daar heeft hij al beet. Een stekelbaarsje bijt aan het wormpje. Klaas haalt op. Mis! Er zit nog geen visje aan. Klaas was te vroeg.

Hij doet het nog eens. En ja, hoor! Nu gaat het beter. Klaas werpt een visje op de wal. Hij danst van blijdschap. Wat is het een mooi visje. Een beetje groen. Maar het buikje is rood. Het is een „roodborstje”.

Klaas doet het stekelbaarsje gauw in de fles. Hij wil nog meer visjes vangen. Een hele hoop!

Ploemp!

Wat is dat? Er plompt een steen in het water. Of een kluit modder. Vlak bij Klaas. Wie doet dat? Marietje misschien? Nee, dat kan niet. Die is in de keuken. Bij moeder. Klaas kan haar net zien door het raam.

Maar wie doet het dan? Klaas weet het niet. Hij kijkt naar alle kanten, maar ziet niemand.

Ploemp! Ploemp!

Daar gebeurt het al weer. Twee keer achter elkaar. Zo kan Klaas geen visjes meer vangen. Die bijten nu toch niet. Hij wil naar huis.

Daar komt Harm Wit aanrennen.

„Ik weet wel, wie het doet, Klaas,” roept hij.

„Wie dan?”

„Jan Vos! Hij zit daar achter die struik. Ik heb hem zelf gezien.”

En hij wijst met een vinger naar een struik. Een klein eindje verder.

„Kijk, daar achter die blaren.”

Nu ziet Klaas hem ook. Wat is hij boos!

„We zullen hem wel krijgen,” zegt hij. „We kunnen hem wel aan met ons beiden.”

„Ik help je,” zegt Harm. En ze rennen naar de struik. Nu wordt Jan Vos bang. Voor die twee kleine jongens. O, waar moet hij heen! Klaas en Harm zijn al dicht bij hem.

„We krijgen je wel,” roepen ze. „Wacht maar, lelijke plaaggeest. We geven je op je kop!”

Jan Vos weet niet, wat hij doen moet. Hij kan alleen nog maar over een sloot. En zo op de weg komen.

Maar de sloot is zo breed! O, o! En toch moet het!
Hij is zo bang . . .

Nu neemt hij een aanloop. Eén, twee, drie . . ., hup!
Mis!

Jan Vos springt midden in de sloot. Druipnat en onder
kroos komt hij aan de andere kant. Net een natte poedel.
Klaas en Harm lachen zich krom.

„Ha, ha, ha! Ha, ha, ha! Zo is het goed, zo is het net
goed! Lelijke plaaggeest! Ha, ha, ha!”

5

De stier

Het is zaterdagmiddag. Klaas Bos en Harm Wit hoeven niet naar school. Ze zijn nu op de boerderij. Jan Vos is niet thuis. Die ging op de fiets naar het dorp. De jongens lopen maar wat rond. Nu hier en dan daar. Eerst gaan ze naar de schuur. Daar zijn de varkens. Die liggen lui in hun hokken. Ze hebben hun oogjes half dicht. Zwarte muggen lopen over hun brede ruggen.

„Knor, knor,” zeggen de varkens.

En dan is 't weer net, of ze slapen. Ook zijn er veel kippen. Bruine en witte kippen. Kijk die fiere haan eens! Met zijn glanzende veren. Wat loopt hij deftig!

„Kukeleku, kukeleku,” kraait hij. Dan gaan de jongens weer naar buiten. Naar de koeien. Die lopen in het land.

Er is ook een stier bij. Met grote horens op zijn kop. De stier loopt niet los. Hij zit vast aan een lange ketting.

Harm Wit is niet bang voor de stier. Maar Klaas Bos wel. „Ik ga er niet naar toe,” zegt Klaas. „De stier is heel kwaad. Dat zei mijn vader.”

„Ik durf best,” zegt Harm. „Hij kan me niets doen. Want hij zit vast aan een ketting.”

Harm klimt over de schutting. Er is niemand die het ziet. Boer Vos ging net uit met de auto. En Bos en Wit werken op een stuk bouwland. Een heel eind weg. De knecht is naar de molen in het dorp. Met een wagen. Harm loopt naar de stier. Het beest kijkt even op. „Boe, boe,” zegt de stier zacht. En dan eet hij weer gras.

„Kijk maar, hij doet me niets,” zegt Harm. „Ik durf best naar hem toe. Wacht, ik zal hem eens kwaad maken. Als hij op me af komt, ren ik gauw weg.”

Harm pakt zijn zakdoek. Een rode zakdoek. Daar zwaait hij mee.

Weer kijkt de stier op. O, wat wordt het beest nu boos. Met zijn voorpoten slaat hij in de grond. De modder vliegt naar alle kanten. Wild slaat hij met zijn staart.

„Boe, boe!” brult de stier. „Boe, boe!”

„Kom gauw, Harm,” roept Klaas. „Ga daar vandaan. Het is veel te gevaarlijk. Wij gaan weg!”

„Ik ben niets bang,” zegt Harm. „Hij kan me toch niet krijgen.”

En Harm zwaait weer met zijn zakdoek.

Nu wordt de stier nog bozer. Hij springt op Klaas toe . . . Maar met een schok staat hij stil. Hij kan niet verder. Want de ketting is niet langer.

„Ha, ha, ha!” lacht Harm, „zie je wel, Klaas, er is niets geen gevaar bij. Ik durf wel weer naar hem toe.”

En hij gooit de stier met een kluitje modder. Van een molshoop. O, o! Weer springt de stier naar Harm.

„Boe, boe! Boe, boe!” Zijn staart heeft hij in de lucht. En de kop vlak bij de grond.

Harm rent gauw naar de schutting. Maar, o, hij struikelt en valt plat op de grond. Stil blijft hij liggen.

De stier is nu vlak bij hem. Nog één ogenblik . . .

Dan neemt de stier Harm op zijn sterke horens . . .

En slingert hem in de lucht . . .!

Nee, toch niet! Plotseling blijft hij staan. En kijkt

vreemd om zich heen. Zijn ogen draaien wild in zijn kop. Het beest staat vlak bij Harm. Die beweegt zich niet.

„Wat is hier te doen?”

Gelukkig, daar is boer Vos. Die kwam terug met zijn auto. Hij hoorde het gebrul van de stier. En zag dat het dier woest was. Nu begrijpt hij alles.

„Kwajongens, kwajongens,” mompelt hij boos.

Met een dikke stok, die bij de schutting lag, drijft hij de stier terug.

Voorzichtig gaat Harm nu staan. Hij kan haast niet lopen. Zijn voet is verstuikt. En hij beeft van angst. Boer Vos pakt hem bij de hand. En brengt hem naar Klaas.

„Maak dat je weg komt,” gromt hij. „Deugnieten.” Dan strompelt Harm naar huis. Klaas gaat met hem mee.

„Ik zei het al,” zegt Klaas. „Het was veel te gevaarlijk. Je had wel dood kunnen zijn.”

6 Klaas Bos vindt een beursje

Harm Wit is weer beter. Een paar dagen moest hij thuis blijven. Met zijn voet op een stoel. O, o, hij had toch zo'n pijn! En zijn moeder was zo boos!

„Domme jongen,” zei ze. „Wat deed je ook in de wei bij die stier. Het beest had je wel dood kunnen stoten. Doe het nooit weer!”

Maar nu is de pijn over. En kan hij al weer goed lopen. Harm is er wat blij om! En Klaas niet minder. Hij vond er niets aan, alle dagen alleen naar school.

Kijk, daar gaan ze samen weer op stap! Ze lopen flink door. Want het is al wat laat.

„Hé,” zegt Klaas, „wat ligt daar? Aan de kant van de weg. Haast in het gras?”

Klaas bukt zich. En dan houdt hij een beursje in zijn hand! Een heel mooi beursje. Van zacht, bruin leer.

„Er zit ook wat in,” zegt Klaas. „Geld!”

„Laat eens zien,” zegt Harm.

Klaas opent het beursje. O, o, wat een geld!

„Kijk, een rijksdaalder,” zegt Klaas. „En een zilveren gulden. Er zit ook papier in.”

Het beursje is er rond van.

„Je mag het niet houden,” zegt Harm. „Dan was jij een dief. En stelen mag niet.”

„Nee,” zegt Klaas, „ik geef het aan juf.”

Ze komen bij school. Juist gaat de bel. Juf is al in het lokaal. Klaas gaat naar haar toe.

„Alsjeblieft, juf,” zegt hij. „Ik heb het gevonden.”

En dan geeft hij het beursje aan juf.

Wat zet die grote ogen op!

„Heb je het gevonden?” vraagt ze verbaasd.

„Ja juf, aan de kant van de weg. Harm was er ook bij.”

Harm knikt.

„Er zit ook wat in,” zegt hij.

Juf kijkt ook even.

„Sjonge, sjonge, wat een geld,” zegt ze. „Wel honderd gulden, geloof ik. Van wie kan dat toch wezen?”

Juf kijkt nog eens. En dan vindt ze een klein papiertje. „Aha,” zegt ze, „nu weet ik het al. De naam staat op dit papiertje. Je kunt het nooit raden, jongens! Het beursje is van mevrouw van de burgemeester! Die zal blij zijn, als ze het terug krijgt! Jullie zijn flinke jongens, hoor!

Weet je wat? Na schooltijd gaan we naar mevrouw. Met ons drieën. En dan geven we het beursje terug.”

Klaas lacht blij. En Harm ook.

Eindelijk gaat de school uit. Juf trekt haar mantel al aan. „Kom maar, jongens,” zegt ze.

Kijk, daar staan ze op de stoep van de burgemeester. Juf belt. Tingeling, tingeling.

De deur gaat open. Een deftige dame komt voor. Ze knikt vriendelijk. Het is mevrouw zelf. O, o, wat is ze in haar schik, als ze haar beursje ziet!

„Dank u wel, juffrouw,” zegt ze. „Dank je wel, jongens. Wat ben ik blij, dat ik het terug heb. Ik heb er al naar gezocht. Ik wist niet, waar het was. Vanmorgen verloor ik het zeker, toen ik op de fiets zat. Jullie zijn beste jongens, hoor!”

En dan krijgen Klaas en Harm ieder een gulden.

„Doe die maar in je spaarpot,” zegt mevrouw. „Je hebt het verdiend.”

„En juf drinkt een kopje thee met me, hè? In de serre.” Dan gaat juf met mevrouw mee naar binnen. Beide jongens gaan nu naar huis. Ze zijn overgelukkig. De gulden hebben ze in hun broekzak. Ze houden hem stijf vast.

7

Klaas mag in een auto

Het is avond. Vader is thuis. Marietje is al naar bed. Maar Klaas mag nog een poosje opblijven, omdat het

zulk mooi weer is. Vader werkt nu in de tuin. Hij wiedt de boontjes. Klaas is bij hem. Moeder is in de keuken. Zij wast de borden af. Klaas vindt het fijn, dat hij nog niet naar bed hoeft.

Vader en moeder zijn ook blij. Omdat Klaas het beursje aan juf gaf. En omdat het nu weer terecht is. Vader klopte Klaas op de schouder. „Je hebt het goed gedaan, hoor,” zei hij. „Wat je vindt, mag je niet houden. Dat weet je wel, hè?”

Vader kijkt even op van zijn werk. Hé, wie komt daar aan? Op de fiets? Het is een dame in een witte jurk. Kijk, nu stapt ze van de fiets. En gaat naar hun huis. Klaas ziet haar nu ook.

„Ik weet wel wie het is, vader,” zegt hij. „Het is die mevrouw van het beursje. Mevrouw van de burgemeester.”

Vader ziet het nu ook. Wat zou ze toch willen? Even later roept moeder: „Komen jullie in huis? Mevrouw van de burgemeester is er.”

Gauw wast vader zijn handen bij de pomp. Die zijn zwart van de modder. Ook trekt hij een schone kiel aan. Mevrouw zit al in de kamer.

„Dag Bos,” zegt ze. En ze geeft hem een hand. Ze lacht tegen Klaas.

„Geef jij me ook maar een handje,” zegt ze.

Wat is die hand van mevrouw zacht!

„Je bent een eerlijke jongen, hoor! Anders was ik mijn beursje misschien nog kwijt. Ik kreeg het laatst van mijn man, op mijn verjaardag. O, ik ben toch zo blij, dat ik het terug heb.”

Vader en moeder knipogen even tegen Klaas. Hij is een beetje verlegen en krijgt een kleur.

Mevrouw ziet het ook wel.

„Klaas,” zegt ze, „heb jij wel eens in een auto gezeten?”

Klaas schudt met zijn hoofd.

„Nee mevrouw,” zegt hij, „nog nooit.”

„Nu,” zegt mevrouw, „dan mag jij in mijn auto. Dan maken we samen een reisje, als je vader en moeder het goed vinden.”

Vader en moeder vinden het best. Ze gunnen hun jongen wel een pretje.

„Het is haast teveel, mevrouw,” zegt moeder. „Een gulden kreeg hij ook al.”

„En dan ga ik Harm Wit ook vragen,” gaat mevrouw verder. „Die mag ook mee. De volgende woensdagmiddag, als je geen school hebt. Kom om drie uur maar bij me.”

O, o, wat voelt Klaas zich gelukkig. Hij kan wel dansen van blijdschap. Hij mag in een auto! Met mevrouw van de burgemeester nog wel! Dat zal hij morgen dadelijk vertellen op school!

8

Het reisje

Het is woensdag. Klaas en Harm komen uit school. Ze rennen naar huis. Om drie uur mogen ze met mevrouw van de burgemeester mee. In de auto.

Eerst gaat Klaas eten. Maar, och, och, hij heeft er bijna geen tijd voor. Zo'n haast heeft hij. Hij is bang, dat hij te laat komt. Moeder gaat hem nu flink wassen. Al gauw glimt hij als een spiegel. Dan kamt moeder zijn kuifje. En krijgt hij zijn zondagse pakje aan. Ziezo, Klaas is klaar.

„Beleefd spreken, hoor,” zegt moeder nog. „Met twee woorden.”

„Ja, moeder.”

Harm Wit is ook klaar. Hij staat te wachten. Hij ziet er ook netjes uit.

Nu gaan de jongens op stap. Vrouw Bos en vrouw Wit kijken ze na. Ze wuiven nog even.

Om drie uur zijn Klaas en Harm bij het huis van de burgemeester. De auto staat buiten. Wat is het een fijne! Mooi blauw. Hij blinkt in de zon.

Kijk, daar is mevrouw ook.

„Dag, jongens. Je bent mooi op tijd, hoor!”

„Dag, mevrouw.”

„Ja, mevrouw.”

Mevrouw opent het portier.

„Nu, stap dan maar in, hoor!” zegt ze. Klaas mag eerst voorin. Naast mevrouw. En Harm achterin. Als ze terug gaan, mag Harm voorin.

Wat zijn de jongens blij! Trots kijken ze in het rond! Wel tien jongens en meisjes van school staan bij de auto. Ze zouden wel graag mee willen. Maar dat kan niet.

Jan Vos komt er ook aan fietsen.

„Er is niets aan,” zegt hij, „ik rijd vaak genoeg in een auto. Van mijn vader. 'k Vind er niets aan!” Hij maakt een lange neus tegen Harm. En tegen Klaas steekt hij zijn tong uit.

Maar Klaas en Harm geven er niets om. Zij zijn veel te gelukkig.

Daar gaat de auto! Eerst heel langzaam. Maar dan al vlugger en vlugger.

Toet, toet! Toet, toet! Toet! Al gauw zijn ze uit het dorp. En rijden ze op een brede weg. De jongens kijken naar rechts en naar links.

„Kijk,” zegt mevrouw, „zie je die boerderij? Daar is een ooievaarsnest. Boven op de schuur. Op het wiel van een wagen. Kijk, er vliegt ook net een ooievaar. Die brengt zeker een kikker naar zijn jongen.”

De jongens kunnen het goed zien.

„En daarginds is een meer,” zegt mevrouw. „Een heel grote plas water. Met allemaal scheepjes. Zie je de witte zeilen wel? Daar aan die kant?”

Zo gaan ze al verder. De jongens kijken hun ogen uit.

Eindelijk stopt de auto. Bij een heel groot huis, waarvoor een heleboel stoelen en tafels staan.

„Nu gaan we er uit,” zegt mevrouw. „Ga daar maar op een stoel zitten, bij dat witte tafeltje.”

Mevrouw gaat zelf ook zitten. Even later komt er een man, met een wit jasje aan. Hij groet vriendelijk.

„Wat blijft u, mevrouw?” vraagt hij.

„Geef de jongens elk maar een glas ranja,” zegt mevrouw, „met een rietje. En mij een flesje appelsap.”

Wat valt dat er lekker in bij die warmte!

„Kijk,” zegt mevrouw, „er is hier ook een speeltuin. Daar gaan we nu in.”

O, o, wat hebben de jongens een plezier. Ze blijven er wel een uur. Er zijn nog veel meer kinderen. Wel honderd! Het is een drukte van belang. Eerst gaan ze in de zweefmolen. En dan op de schommel. En dan op de glijbaan. Het is allemaal even fijn!

Ook is er een kooi met apen. De jongens gaan er naar kijken. Ze moeten wel om de dieren lachen.

„Het zijn net mensen,” zegt Klaas.

Er zijn ook heel vreemde vogels. Rode en blauwe en gele vogels. Die twee grote zijn papegaaien. Ze kunnen een beetje praten. Heel grappig. „Kopje-krauw, kopje-krauw.”

„Nu moeten we weer naar huis,” zegt mevrouw eindelijk. „Anders wordt het te laat. En worden je vader en moeder ongerust. Maar eerst krijg je nog een ijsje van me.”

Gelukkig, daar staat een ijsco-man met zijn karretje. Mevrouw geeft de jongens elk een kwartje. En nu smullen ze van het koude ijs.

Dan gaan ze weer in de auto. Harm mag nu voorin. En voort gaat het weer. Toet, toet! Toet, toet! Toet! Wat rijdt mevrouw snel! In een wip zijn ze in het dorp. Veel te gauw vinden de jongens.

„Ik breng jullie wel even naar huis,” zegt mevrouw.

„Het is maar een eindje verder.”

Nu stappen ze uit. Ze geven mevrouw een hand.

„Dag mevrouw,” zeggen ze. „Dank u wel voor het mooie reisje.”

Blij rennen de kinderen het huis in. Ze vertellen alles, wat ze gezien hebben. En ze raken niet uitgepraat!

9 Klaas krijgt een broertje

„Harm, luister eens! Ik mag vannacht bij jou slapen! Vader en moeder hebben het gezegd!”

O, wat is Klaas blij!

„Bij mij slapen?” zegt hij. Dat kan fijn worden, jò!”

Harm is net zo blij als Klaas. Hij slaapt op de zolder. In een klein kamertje. Daar staat een ledikant. Niet zo heel groot, maar Klaas kan er best bij in. Eerst mogen de jongens nog wat spelen. Het is ook zo lang licht. En het is ook zo warm.

Maar dan roept de moeder van Harm: „Nu moeten jullie naar bed, hoor! Het wordt hoog tijd!”

Beide jongens gaan naar boven. Vrouw Wit gaat ook mee. Ze helpt de kinderen bij het uitkleden. En vouwt de kleren netjes op.

„Nu moeten jullie nog bidden, hè?”

Eerst doet Harm zijn gebedje. En dan Klaas.

*Ik ga rusten, ik ben moe;
'k Sluit mijn beide oogjes toe;
Here, houd ook deze nacht
Over mij getrouw de wacht.*

Dan stappen ze in bed en kruipen onder de dekens.

„Nu moet je dadelijk gaan slapen,” hoor! zegt moeder.

„En niet spelen of praten!”

Als de jongens rustig liggen, gaat ze weer naar beneden.

Ze moet nog kousen stoppen.

Maar de jongens slapen niet.

„Wat heb ik het warm,” fluistert Klaas.

„Ik ook,” zegt Harm. „En ik heb ook zo'n dorst.”

Voorzichtig doet hij de dekens van zich af. Moeder mag het niet horen. Dan drinkt hij een teugje water.

Uit een glas.

Klaas neemt ook een teugje.

„Lekker fris,” zegt hij zacht.

Nu gaan ze weer liggen. Maar hoor, wat is dat? Wat zoemt daar toch zo? Zoemm, zoemm, zoemm! Is er een bij in het kamertje? Nee, het is een mug. Die mug heeft ook dorst. Hij wil bloed van de jongens en vliegt op een hand van Harm. Prik! Prik! Au! Au! Harm trekt zijn hand gauw terug. Dan vliegt de langpoot weer weg. Zoemm, zoemm, zoemm. Nu zit hij op het voorhoofd van Klaas. Prik! Prik! Au! Au!

„We vangen hem,” zegt Harm. „Die plaaggeest. Hij moet dood.”

Maar ze krijgen hem niet. Hij vliegt naar de zolder. Daar gaat hij op een balk zitten. De jongens kunnen hem nu niet pakken.

Eindelijk vallen ze in slaap. En slapen de hele nacht. Als ze wakker worden, is het al lang licht. Vrouw Wit is in de keuken. Ze maakt de boterhammen klaar. Voor de jongens die straks naar school moeten.

„Ik ga er uit,” zegt Harm.

„Ik ook,” zegt Klaas.

Vrouw Wit komt naar boven. Ze hoorde de jongens al stommelen. Ze lacht.

„Ik weet wat heel moois, Klaas,” zegt ze. „Dat jij niet weet. Kom maar eens mee. Jij ook, Harm.”

En dan gaan ze naar het huis van Klaas. Klaas ziet er een vreemde vrouw, met een wit schort voor.

„Waar is moeder?” vraagt hij.

„Kom maar eens mee,” zegt vrouw Wit.

Moeder ligt nog in bed. Toch is ze niet ziek. Want ze lacht heel gelukkig.

„Dag jongens,” zegt ze. „Heb je goed geslapen?”

„En kijk daar nu eens,” zegt vrouw Wit. „In die hoek.”

Daar staat een wiegje. Dat stond er gister nog niet.

„Kijk er maar eens in.”

Och, och, in het wiegje ligt een kindje. Een heel, héél klein kindje! Wat heeft het kleine oogjes. En kleine oortjes. En een klein mondje. En neusje. Wat is het een lief popje!

„Is dat kindje van ons?” vraagt Klaas. „Mogen wij het houden?” En hij kijkt naar moeder.

„Ja,” zegt moeder. „We kregen het vannacht van de Here. Jij hebt nu een broertje.”

Wat is Klaas in zijn schik. Hij lacht aldoor. En heeft geen oog van het wiegje af.

Harm lacht ook.

„Ik wil ook wel een broertje, moeder,” zegt hij. „Dan speel ik er mee als hij groter wordt.”

Achter het huis van Klaas Bos staan een paar bomen. Appelbomen en peregomen.

De ene boom is al heel oud. De takken zijn heel krom. En in de stam zitten gaten. Appels komen er haast niet meer aan.

Vader zegt: „We zullen die boom wel eens omhakken. En dan een nieuwe boom poten. Dan krijgen we ook meer appels.”

Hé, wat ziet Klaas daar? Een heel mooi vogeltje. Een beetje blauw en een beetje zwart. Met wat wit van onderen. Het is een meesje. Het vogeltje springt van tak op tak. En soms zegt het: „Piep, piep, piep!”

Hé, nu is het maar zo weg. Waar zou het toch zijn? Wacht, daar ziet Klaas het weer. 't Was net, of het uit een gat in de oude boom kwam. Kijk, nu springt het meesje er weer in. En weg is het weer.

Zou er een nestje in die boom zitten? In een holte? Klaas gaat eens kijken. Maar hij kan er niet bij. Het gat zit te hoog. Wacht, hij zal even een stoel halen. Uit de keuken. Moeder is er net niet. Die is met Marietje naar het dorp.

Klaas zet de stoel bij de stam van de boom. En dan klimt hij er op. Maar hij kan nog niets zien. Het is ook zo donker in het gat. O, als er eens een nestje in zat!

Met eitjes!

Nee, Klaas zal de eitjes er niet uit halen. Dat mag niet. Dan komen er geen jonge vogeltjes. Dat weet hij wel.

Maar hij wil zo graag eens een eitje in zijn hand hebben. Hij zal het dan weer in het nestje leggen. Zou zijn hand wel door het gat kunnen? Nee, het gat is te klein. Wacht, hij zal het nog eens proberen. Hij wringt en wringt. En ja, hoor, het gaat al een beetje. Nog heel even. En dan lukt het. De hand is er door. Au, het

doet wel wat pijn. Maar Klaas is blij. Nu zal hij even voelen, of er ook eitjes in liggen.

Nee, eitjes zijn er niet in. Hij voelt alleen maar wat zachts. Het lijken wel veren met wat hooi. Dat is het nestje.

Klaas wil zijn hand nu weer terug trekken. Maar, o wee, het kan niet. Hij rukt en rukt. O, het doet hem zo'n pijn. Maar de hand kan er niet uit. O, o, wat wordt Klaas bang! Als zijn hand er eens nooit weer uit kan! Zou die er dan afmoeten? Tranen lopen hem over de wangen.

„Help, help!” roept hij. Maar er is niemand, die hem hoort.

„Help, help! Help, help!” Klaas roept al harder. Ha, daar komt een jongen aanrennen. Het is Jan Vos. Hij fietste juist langs het huis. Jan moet een boodschap doen voor zijn moeder. In het dorp. Toen hoorde hij het geschreeuw. En nu begint hij te lachen.

„Ha, ha, ha! Ha, ha, ha! Je wou een nestje uithalen, hè? Dat is nu je straf. Ha, ha, ha!”

Jan Vos wil Klaas niet helpen.

„Red je zelf maar,” zegt hij. „'t Is je eigen domme schuld. Waarom stak je je hand er ook in?”

Hij springt weer op de fiets.

„Help, help!” schreeuwt Klaas weer. „Help, help!” Gelukkig, daar komt Harm Wit. Die hoorde hem ook al. Hij was in hun schuurtje.

„Ik zit vast,” snikt Klaas.

„Mijn hand kan niet uit het gat.”

Harm klimt ook op de stoel.

„Je moet je hand een beetje draaien,” zegt Harm. „Zo, dan kan het misschien wel.”

Maar het lukt niet. Gelukkig, daar komt moeder aan. Met Marietje. Moeder ziet alles.

„Klaas, Klaas!” zegt ze, „wat ben je toch begonnen! Wacht, ik kom bij je!”

Ze pakt Klaas bij de arm.

„Au, au, moeder, het doet me zo zeer.”

„Toe Klaas, heel eventjes nog. Wees nu even flink! Voorzichtig aan! Het gaat al een beetje.”

Nog een klein rukje en de hand is weer vrij. Hij is helemaal rood. En er is ook een beetje vel af. Maar Klaas geeft er niets om. Hij is veel te blij. O, wat was hij toch bang! Maar nu lacht hij weer.

„Ik steek mijn hand nooit weer in een gat,” zegt hij.

„Want hij kan er haast niet weer uit.”

„Nee,” zegt moeder, „je moet de vogeltjes maar met rust laten, Klaas!”

11

Naar de zondagsschool

Het is zondag. Vanmorgen ging Klaas Bos met zijn vader naar de kerk. Moeder bleef thuis. Zij moest op Marietje en het kleine broertje passen.

Harm Wit was ook in de kerk. Met zijn vader en moeder. Jan Vos en Mientje Smid waren er ook. En nog veel meer kinderen van de school.

Juf zat dicht bij Klaas. Ze knikte hem toe. En glimlachte.

Maar nu is het middag. Klaas gaat naar de zondagsschool. Daar gaat hij heel graag naar toe. Een meneer vertelt er uit de Bijbel. Klaas kan alles zo goed begrijpen. Beter dan in de kerk.

Meneer vertelt vandaag van Daniël. Die stopten ze in een kuil. En in die kuil waren leeuwen. Leeuwen zijn heel kwade beesten. Ze hebben heel scherpe tanden. Maar Daniël was niets bang. De leeuwen deden hem geen kwaad. Daarvoor zorgde de Here. De volgende morgen werd Daniël weer uit de kuil gehaald.

Als het verhaal uit is, gaan de kinderen zingen:

*Er ruist langs de wolken
Een lieflijke Naam.*

en

*Heil het kind, heil het kind,
Dat Jezus als zijn Heiland mint.*

Klaas zingt ook mee. Hij kent die versjes al wel. En zingt ze ook heel vaak met moeder. Hij leerde ze op school van juf.

„Nu vertel ik nog een ander verhaal,” zegt meneer.
„Jullie moeten goed luisteren.

Er was eens een klein meisje. Ze liep in een heel, héél groot bos. Ze was verdwaald en kon haar huis niet terugvinden. Och, och, ze was toch zo bang tussen al die dikke bomen. En het werd al wat donker. Maar nergens zag ze een huisje. Eindelijk ging ze zitten tegen een stam. Ze was ook zo moe. Toen viel ze in slaap.”

Hé, wat kriebelt daar in Klaas zijn nek! Zeker een vliegje. Klaas klapt even met zijn hand op zijn nek. En nu voelt hij niets meer. Het vliegje is zeker dood.

Nu kan Klaas weer goed luisteren. Bah, daar kriebelt het al weer. Op dezelfde plek. En achter zich hoort hij zacht lachen.

Klaas kijkt om. Hij ziet het valse gezicht van Jan Vos. Die zit net achter hem. Jan Vos heeft een grassprietje in zijn hand. Daar kriebelde hij Klaas mee. Zo, dat meneer het niet zien kon.

„Lelijkerd,” fluistert Klaas, „je mag me niet kriebelen. Je zult het laten. Anders zeg ik het tegen meneer.”

„Klaas, je moet luisteren,” zegt meneer een beetje boos, „en niet praten!”

„Jan kriebelde mij, meneer. Met een grassprietje, in mijn nek.”

„Is dat zo, Jan Vos?”

„Nee meneer, ik deed het echt niet. Klaas Bos liegt.”

Zo brutaal is hij!

Maar dan steekt Mientje Smid haar vingertje op.

„Jan Vos deed het wel, meneer. Ik heb het zelf gezien.”

Harm Wit had het ook gezien en nog meer kinderen.

„Jan liegt zelf, meneer,” zeggen ze.

„Kom jij eens bij mij, Jan Vos,” zegt meneer streng.

„En ga hier naast me zitten. Op deze stoel. Je kunt niet tussen de anderen kinderen zitten. Jij bent een ondeugende jongen.”

Dan vertelt meneer verder. Van het kleine meisje in het bos.

„Gelukkig kwam er een houthakker. Die vond het slapende meisje. Hij nam haar mee naar zijn huisje.

Dat stond aan de rand van het bos.

Later bracht hij haar naar haar vader en moeder.

Wat waren die gelukkig, dat hun meisje er weer was.

Ze waren zó bang geweest.”

„Nu zingen we nog: *Opent uwe mond*,” zegt meneer.

Dan gaat de zondagsschool uit. Klaas en Harm gaan dadelijk naar huis. Jan Vos komt achter hen aanrennen.

„Ik krijg jullie nog wel,” schreeuwt hij. „Klikspanen.”

En hij balt zijn vuist.

12

Het schoolfeest

Het is vandaag feest. Schoolfeest. O, hoe verlangden de kinderen er naar! Alle dagen praatten ze er over.

In huis. En in school.

Juf ook.

„Als het dan maar mooi weer is,” zei juf. „En niet regent.” Gisteren waren alle kinderen de hele dag vrij.

De school moest toen versierd worden. Met bloemen en lange slingers.

Klaas Bos en Harm Wit brachten ook bloemen. En groen. Ze legden alles op een grote hoop in de gang van

de school. Juf en een paar grote meisjes maakten het lokaal heel mooi.

Ha, gelukkig, het is mooi weer. De lucht is helder. En de zon schijnt blij. Overal in het dorp wapperen vlaggen. Ook van de school. O, o, wat wordt het een mooi feest! Klaas krijgt zijn zondagse pakje aan. En een papieren muts op. Met een heel grote gele pluim. Moeder bindt hem een oranje sjerp om zijn schouders. En dan geeft ze hem een vlaggetje. Rood, wit en blauw.

Ziezo, Klaas is klaar. Even kijkt hij nog in de spiegel om te zien, hoe mooi hij is. Dapper stapt hij dan naar Harm. Die kijkt al naar hem uit. Hij is ook al een poosje klaar. En zwaait met zijn vlag.

Ze komen bij school. Het plein is al vol kinderen. En ze lachen allemaal. Zo vrolijk zijn ze.

Kijk, die twee grote jongens eens! Het zijn net Indianen. Met bossen veren op hun hoofd. En Jan Vos lijkt wel een zigeuner. Wat trekt hij een raar gezicht!

Ook is er een neger. Zijn hoofd en handen zijn zwart. Wild springt hij in het rond. Een paar kleine meisjes worden er bang van.

Mientje Smid heeft een heel mooi karretje. Net een koetsje. Met een grote pop er in.

Er komen ook al grote mensen op het plein. En kijk, daar komt de muziek ook al! Met horens en trommen. „Boem, boem, boem!” gaat het.

Het is nu één uur. Hoor, de bel luidt al. Alle kinderen gaan in school. Ieder naar zijn eigen lokaal. Wat lacht juf blij! Een ogenblik later zijn alle kinderen stil. En dan zingen ze:

*U alleen, U loven wij,
Ja, wij loven U, o Heer!*

Nu krijgen de kinderen chocolade. Met een dik stuk koek. Dan gaan ze weer naar buiten. Ze gaan nu spelen. Op een grote weide. Hoor, daar begint de muziek! Die

gaat voorop. „Boem, boem, boem! Tetteretet!” Klaas kan haast niet stil blijven staan. Hij danst met de muziek mee.

Kijk, daar is moeder ook. Met Marietje en broertje. Broertje ligt in de wagen. Moeder lacht tegen de jongens. Vrouw Wit is er ook bij.

„Dag moeder!” roept Harm. „Dag, vrouw Bos!”

Nu gaan ze door het dorp. Wat een lange optocht! Overal is het zwart van mensen. Die wuiven en lachen. Allemaal hebben ze pret.

Eindelijk zijn ze op het land. De kleine jongens moeten hardlopen. Wie het wint, krijgt een prijsje. Wat zal Klaas zijn best doen! En Harm ook. Ze willen het zo graag winnen.

Eerst moet Harm Wit tegen een andere jongen. Die heet Piet Knol. Ze staan al klaar.

„Een . . . , twee . . . , dr . . . !”

„Nee,” zegt juf, „Harm Wit wil te vroeg. Dat mag niet. Ik moet eerst drie zeggen. Let op! Eén . . . , twee . . . , drie!”

O, o, wat lopen de jongens. Soms is Harm even voor. En dan Piet Knol. Maar Harm wint het. Hij is er het eerst. Wat voelt hij zich gelukkig!

Nu moet Klaas Bos. Hij moet tegen Gerrit Boer.

„Eén . . . , twee . . . , drie!”

Klaas doet zijn best. O, hij spant zich toch zo in! Maar zijn beentjes zijn even te kort. En hij is ook wat te dik. Hij kan het niet volhouden. Gerrit komt voor. Klaas kan het niet winnen. Even kijkt hij een beetje sneu.

„Jammer, hè, kleine dikzak,” zegt een dame. Het is mevrouw van de burgemeester. Ze trekt hem zacht aan zijn kuifje. En knikt hem vriendelijk toe.

Klaas lacht al weer.

„Misschien win ik het later nog wel,” zegt hij.

Eindelijk is het spelen gedaan. Alle kinderen kregen een beurt. Wat hadden ze een schik!

Alleen Jan Vos is boos. Want hij won geen prijs.
„Meneer was gemeen,” zegt hij. „Hij trok Koos Zwart voor.”

Die moest tegen hem spelen. De andere jongens lachen hem uit.

„Hoor hem eens!” zeggen ze. „Jij bent zelf altijd gemeen.”
In school krijgen ze chocolade met een krentenbroodje.
En dan gaan ze naar huis. Een grote sinaasappel hebben ze bij zich.

„Die geef ik aan Marietje,” denkt Klaas. „Dan heeft zij ook feest.”

Hij is een beetje moe. Harm ook. Vroeg gaan ze naar bed. En vallen dadelijk in slaap.

Ziezo, het hokje voor het konijntje is klaar. Wat is het een mooi hokje. Met een deurtje en in. En tralies er

voor. Klaas stond er steeds bij, toen vader het timmerde. Vader bracht een zak stro mee van boer Vos. Die vond het goed. En nu doet Klaas een bosje stro in het hokje. „Dat wordt het nest,” zegt hij. „Daar kan het konijntje in wegkruipen. En slapen. Ik zal het goed verzorgen.” Bij Harm Wit zijn al jongen. Wat was Harm eerst voorzichtig.

„We mogen er niet bij komen,” zei hij. „Alleen om te voeren. Anders maakt het oude konijn de jongen misschien dood. Die zijn nog heel klein. En ook nog blind. Ze liggen in een nestje van haar.”

Harm zorgt goed voor zijn beestjes. Elke dag zoekt hij distels. En bladeren van paardebloemen. Die lusten ze zo graag. Klaas helpt hem er bij. Ook geeft Harm ze wat melk. Op een schotelletje.

„Daar groeien ze zo van,” zegt hij. „En dan krijgen ze ook geen dorst.”

Laatst kwam Harm bij het hok. En wat zag hij? Twee jonge konijntjes waren uit het nest. Ze liepen rond bij het oude konijn. Gauw wipten ze toen weer naar hun warme holletje. Wat was dat leuk!

„Ik ga morgen het hok schoonmaken,” zei Harm. „Dan zien we, hoeveel jongen er zijn.”

Wat was hij nieuwsgierig. Klaas mocht er ook bij wezen. Voorzichtig werd de mest uit het hok gehaald. En toen werden de konijntjes geteld. Er waren er zes. Och, wat waren het lieve beestjes. Hun oortjes stonden recht op hun kopjes. En ze wipten met hun kleine staartjes al op en neer. Drie konijntjes waren wit. Twee waren grauw en één was bont. Harm nam het bonte konijntje op zijn arm. En hij aaide het beestje over de rug. Klaas mocht ook even aaien. Wat waren die haren toch zacht! Net zijde! Toen deden ze schoon stro in het hok. En zetten ze de konijntjes er weer in.

„Ziezo,” zei Harm, „nu nog een paar weken. Dan krijg jij er één van, Klaas. Je mag kiezen, welke je

hebben wilt. Een grauwe of een witte. De bonte wil ik zelf houden."

Gelukkig, nu is het zo ver. Wat heeft Klaas er naar verlangd! Als hij klaar met eten is, gaat hij naar Harm.

„Kom maar mee," zegt Harm. „Dan mag je uitzoeken." Klaas weet haast niet, welke hij nemen zal. Die ene witte is toch zo aardig! Maar die grauwe is dikker!

„Ik weet het haast niet," zegt hij. En hij kijkt van het ene konijntje naar het andere.

„Je mag ze allebei hebben," zegt Harm. „Maar dan moet je er één betalen. Ze kosten twee kwartjes."

O, wat wil Klaas dát graag!

„Maar ik moet vader eerst vragen," zegt hij. „Of het mag."

Bos is net in de tuin.

„Vader, mag ik twee konijntjes?" vraagt Klaas. „Een grauwe en een witte? Eén er van kost twee kwartjes."

Vader gaat even kijken. En moeder komt ook toelopen. Met Marietje aan de hand. Ze vinden beide diertjes heel mooi. Klaas kijkt naar vader.

„Mag het, vader?" vraagt hij nog eens.

„Nu, dat moet dan maar, Klaas. Ons hokje is wel klein, maar twee kunnen er wel in. Haal het geld maar uit je spaarpot."

Klaas is overgelukkig. De hele avond staat hij bij zijn konijntjes. Tot hij naar bed moet.

14

De pijpjes

Klaas Bos en Harm Wit hebben kastanjes. Heel mooie, bruine kastanjes. Soms strijken zij ze over hun mouw. Dan worden ze zo mooi glad. En dan glimmen ze als spiegels. O, wat zijn de jongens er blij mee. Ze lagen in de tuin van de burgemeester. Onder een heel grote boom.

„Ga ze maar opzoeken, hoor!” zei mevrouw van de burgemeester. „En neem ze maar mee!”

Toen vonden ze er wel honderd. En nu spelen ze er mee.

„Weet je wat,” zegt Harm, „ik maak er een pijpje van. Jan Vos had laatst ook een kastanje-pijpje.”

„Ik maak ook een pijp,” zegt Klaas. „En dan steek ik hem in mijn mond. Dan ben ik net een man.”

Ze zijn in de keuken van vrouw Wit. Die is zelf even uit. De jongens nemen een heel scherp mesje. En dan snijden ze een klein kapje van een grote kastanje. Eerst Harm Wit. En dan Klaas Bos. Nu hollen ze de kastanjes uit. En dan boren ze er met het mesje een klein gaatje onder in. Ziezo, het is al klaar.

„Nu moeten we nog een rietje hebben,” zegt Klaas.

„Dat wordt dan de steel van de pijp.”

In de sloot voor het huis groeit wel riet. Al gauw vinden ze een dikke stengel. Het eind er van steken ze in de holle kastanje. Nu zijn de pijpjes klaar. De jongens steken ze in hun mond.

„Ik ben een opa,” zegt Harm. En hij lacht.

„Maar dan moet er tabak in,” zegt Klaas. „Anders is het niet echt.”

Op de tafel staat een tabakspot. Er is tabak in. Harms vader neemt er elke avond een pruimpje uit.

O, o, nu doen de jongens tabak in hun pijpjes.

„Hier zijn lucifers,” zegt Harm. „Ik steek m'n pijp aan.”

Klaas steekt zijn pijp ook aan. En nu dampen ze als een schoorsteen.

„We gaan naar buiten,” zegt Klaas. „In de tuin. We zijn een paar oude mannen.”

Hij schraapt zijn keel. Hm, Hm! Harm doet een flinke haal aan zijn pijp.

„We maken kringetjes,” zegt hij. „Dat doet mijn vader ook vaak. Als hij 's zondags een sigaar rookt.”

Maar het lukt niet. Het willen maar geen kringetjes worden. Wat gaat dat roken toch mooi! Soms houden ze de rook een poosje in de mond. En dan blazen ze het weer uit.

„Wat word ik toch raar,” zegt Klaas na een poosje.
„’t Is net of ik ziek ben.”

„Ik word ook raar,” zegt Harm. „’t Is net, of alles draait. O, wat doet mijn maag raar!”

„Ik ga naar huis,” zegt Klaas. „Ik ben ziek.” En hij gooit zijn pijp weg.

„O, wat ben ik toch duizelig. Ik val haast om!”

Klaas Bos wordt heel bleek. En het zweet staat op zijn voorhoofd. Alsof hij koorts heeft.

„Ben je niet goed?” vraagt moeder, als hij thuis komt.

„Wat zie je wit! Ga maar gauw naar bed. Misschien betert het dan wel. Je hebt vast kou gevat.”

Klaas kleedt zich dadelijk uit. Even later komt moeder bij hem.

„Betert het al wat, Klaas?”

„Nee, moeder, mijn maag doet zo raar. Ik ben zo misselijk. En ook zo duizelig.”

„Wil je een boterham, Klaas? Of een glas melk?”

„Nee, moeder! O moeder, ik ben toch zo ziek. O, mijn maag, mijn maag! O, o!”

Vader komt thuis.

„Onze Klaas is niets goed,” zegt moeder. „We zullen de dokter maar laten komen.”

Vader ziet ook wel, dat Klaas ziek is. De jongen is zo wit als een muur. En zijn pols gaat veel te vlug.

Dadelijk stapt vader op de fiets. Tien minuten later is de dokter er al. Met de auto.

De dokter kijkt Klaas in de ogen. En beklopt zijn rug.

„Steek je tong eens uit,” zegt hij. En dan voelt hij Klaas zijn pols. ’t Is net, of de dokter heel even glimlacht. Plotseling vraagt hij: „Waar kreeg je die tabak, Klaas?”

„Van Harm Wit, dokter!”

„Ha, ha, ha! Ha, ha, ha!” De dokter schudt van het lachen. Hij lacht al maar door. En kan haast niet weer stil worden.

„Ha, ha, ha! Ha, ha, ha!”

„Bos,” zegt de dokter, „vrouw Bos, maken jullie je maar niet bezorgd, hoor! De jongen mankeert niets. Hij heeft alleen maar gerookt! Over een paar uur is hij weer helemaal beter!”

En dan stapt de dokter weer in z'n auto. Hij lacht nog.

„Ha, ha, ha! Die kwajongen!”

Klaas vertelt alles. Vader en moeder zijn blij, dat het niet erger is.

„Domme jongen,” zegt moeder.

„Klaas, doe dat nu nu nooit weer,” zegt vader. „Kinderen kunnen nog niet roken.”

„Nee, vader, nooit, nooit weer!” En dan valt hij al gauw in slaap.

15

Het sneeuwhuisje

O, o, wat een sneeuw! De hele tuin ligt vol. En de weg ook. Klaas ziet het door het raam, als hij opstaat. Wat is hij blij! Nu kan hij sneeuwballen gooien. Met Harm

Wit. En bij school ook. Gauw gaat hij naar buiten. De sneeuw komt tot over z'n enkels.

Moeder zegt: „Klaas, je kunt zo niet naar school. Het sneeuwt nog al door. En het waait ook zo hard. Het is voor jou te ver.”

„Och moeder, ik wil zo graag,” zegt Klaas. „Wat geeft nu zo'n beetje sneeuw. Ik ben toch al groot. En heel sterk. Harm Wit mag vast wel!”

„Ik zal wel eens horen,” zegt vrouw Bos.

Dadelijk gaat ze naar buurvrouw.

En ja, hoor, Harm Wit mag wel!

„Nu, dan moet jij ook maar mee, Klaas,” zegt moeder.

„Maar dan moeten jullie in school blijven eten. Anders is het te ver met dit weer. Ik zal de boterhammen klaar maken. En een fles melk.”

Dat is een kolfje naar zijn hand! In school eten! Met andere kinderen, die ook overblijven.

Al gauw gaan de jongens op stap. Het valt toch niet mee. Ze komen maar langzaam vooruit. Want ze moeten tegen de wind in. De fijne sneeuw jaagt net in hun gezicht. O, wat is het koud! Hun handen hebben ze diep in hun zakken. Soms blijven ze even stilstaan. Met de rug naar de wind. Dan gaan ze weer verder.

Ze komen heel even te laat. De school is net aan. Maar juf is niet boos. Ze lacht tegen Klaas en Harm.

„Dat viel niet mee, hè?” zegt ze. „In zulk weer. Ik dacht, dat jullie wel thuis zouden blijven. Maar ik ben blij, dat je er bent, hoor! Jullie zijn ferme jongens. En niet voor een kleintje vervaard. Ga nu maar gauw op je plaats!”

Als de school uitgaat, blijven zij in het lokaal. Met nog meer kinderen. Die hebben ook boterhammen bij zich. Juf blijft ook. Ze bidt met de kinderen, voor ze gaan eten. Als het eten gedaan is, dankt juf. Dan leest zij een kort verhaal.

En nu mogen ze spelen. Ze gaan sneeuwballen. Wat

gaat dat fijn. Ze komen onder de sneeuw. Maar ze lachen er om. Ook als de vingertjes prikken. Die worden wel weer warm! Klaas wrijft Harm in. En Harm wrijft Klaas in. Ze proesten het uit!

„Als we thuis komen, maken we een huisje!” zegt Klaas. „Van sneeuw.”

„Ja, we halen de sneeuw met mijn slee,” zegt Harm. „Het wordt een heel groot huis. We gaan er in wonen.” Na schooltijd rennen de jongens naar huis. Ze hebben het nu voor de wind. Harm haalt zijn slee voor de dag. En Klaas pakt een grote schop van zijn vader. Nu halen ze sneeuw. Uit de tuin en van de weg. Het wordt een grote hoop. Haast zo hoog als een berg! Kijk, nu hollen ze de berg uit. Ze kruipen in het gat. En halen er nog meer sneeuw uit.

„Er moet een bank in blijven,” zegt Klaas. „Van sneeuw. Daar kunnen we dan op zitten.”

Marietje komt ook eens kijken. Ze heeft een dikke das om. Tegen de kou.

„Jij mag ook wel in ons huis, hoor!” zegt Harm. „Het is ook voor jou. Maar vreemde kinderen mogen er niet in. Die jagen we weg.”

Marietje wil er graag in. Ze gaat op de bank zitten. Net als in een gewoon huis. Wat vindt ze het leuk!

Moeder vindt het huis ook heel mooi. Ze brengt de kinderen een kop chocolade.

„Drink maar lekker warm op,” zegt ze.

Ziezo, nu is het helemaal klaar. De jongens zijn erg in hun schik.

„We laten het heel lang staan,” zeggen ze. „De hele winter. Tot het wegdooit. We wonen er in.”

Maar wie komt daar aan? Daar, op de weg? Het is Jan Vos! Hij moest school blijven. Wel een uur lang. Hij had maar een paar sommen af. En zijn taalles maar half. Zo lui was hij.

Nu gaat hij naar de boerderij. Maar hij is nog boos op de meester.

Jan Vos ziet Klaas en Harm bij hun sneeuwhuisje. Hij gaat naar hen toe. En lacht vals.

„Het is een huis van niks,” schimpt hij dan. „Een snerthuis!” Hij schopt een paar keer tegen het huis. Met zijn klompen. Hij wil het vernielen.

Moeder ziet het. Ze tikt tegen het raam. Ze waarschuwt met haar vinger. Dan wordt Jan Vos bang. En neemt de benen.

„Het is een snerthuis,” schreeuwt hij nog. „Een huis van niks. Het ligt zo ondersteboven.”

16

Op het ijs

Het sneeuwen hield op. En toen werd de lucht helder. De wind draaide naar het oosten. Het begon flink te vriezen. Wat werd het koud! Dikke bloemen kwamen op de ruiten. Het ijs op de sloten hield al gauw. Nu konden de kinderen schaatsen! Ze hadden er al zo lang naar verlangd!

Dicht bij de boerderij van Vos is een sloot. Een brede tocht. Het ijs op die sloot is mooi glad. Eerst lag er een beetje sneeuw op. Maar Jan Vos veegde de sneeuw eraf. Elke dag kan hij er nu rijden. Klaas Bos en Harm Wit mogen er ook schaatsen. Jan Vos vindt het goed.

„Maar jullie moeten de baan vegen,” zegt hij. „Want het is mijn sloot. Hier heb je een bezem.”

Het ijs is goed sterk. Alleen bij de hoek is het nog niet vertrouwd. Daar was een wak. Door de sterke wind. Nu is het wak dicht. Maar het ijs is er nog heel dun.

„Je mag daar niet komen,” zegt boer Vos. „Je mag niet verder dan de hoek. Anders zak je er door en dan verdrink je.”

Jan Vos kan al goed schaatsen. Hij zwiert over de baan.

Klaas Bos en Harm Wit kunnen het nog lang zo goed niet. Ze leerden het eerst de vorige winter. Maar nu doen ze hun uiterste best. Soms vallen ze. Maar daar geven ze niets om. Lachend staan ze weer op.

„Jullie kunnen er niets van,” zegt Jan Vos. „Kijk maar eens naar mij!”

Verwaand kijkt hij naar de jongens.

„Het is maar zo'n klein eindje,” zegt hij. „Ik ga straks de hoek om. Dan kan ik veel verder.”

„Dat mag niet,” zegt Klaas Bos. „Dat zei je vader. Het ijs is er niet sterk.”

„Mijn vader weet er niets van. „Die is altijd zo bang,” zegt Jan Vos.

„En jullie zijn ook bang.”

„Ik ga er niet over,” zegt Harm Wit. „Ik wil niet verdrinken.”

Maar Jan Vos durft het wel. Hij geeft niets om zijn vader. Kijk, nu is hij bij de hoek. Hij rijdt over het dunne ijs. Het ijs kraakt even, maar Jan komt er goed over.

„Zie je wel,” zegt hij, „het ijs is sterk genoeg. Doe het ook maar!”

„We doen het niet,” zeggen de jongens. „Je vader heeft het verboden.”

„Kijk, ik ga er weer over!” snoeft Jan Vos. „Ik durf er wel op dansen! Zo sterk is het!”

Weer kraakt het ijs. En het buigt even. Er komt ook een dikke scheur in. Maar Jan Vos is niet bang.

„Jullie zijn nog maar kleine kinderen,” zegt hij. „Jullie durven niets. Ik durf alleen maar!”

Weer rijdt hij er over.

Maar, o wee, krak, krak, doet het ijs. Ploemp, ploemp! Jan Vos zakt er door.

„Help, help!” gilt hij. „Help, help!”

Aan de rand van het ijs houdt hij zich vast. Met beide handen. O, o, wat kijkt hij bang!

„Help, help!”

„Ga gauw naar de boerderij, Harm. En haal boer Vos!”
roept Klaas. „Gauw, gauw!”

Klaas zelf gaat plat op zijn buik liggen. Op het ijs. Voorzichtig kruipt hij naar Jan. Het water gulpt over het ijs. Klaas wordt kletsnat. Br, br, wat is het water koud! Maar daar kan hij nu niet aan denken.

Hij komt al dichterbij en dichterbij Jan. Kijk, daar pakt hij hem bij een hand.

„Nog even wachten,” hijgt Klaas. „Je vader komt dadelijk. Houd mij maar stijf vast. Dan zak je niet dieper.”

Gelukkig, daar komt boer Vos al. Met Harm Wit. Ze lopen zo hard ze kunnen. Boer Vos ziet de beide jongens en springt op het ijs.

„Kruip jij nu maar terug, Klaas,” zegt de boer. „Voorzichtig.”

En hij grijpt de hand van Jan. Die is nu gauw op het droge. Jan Vos rilt. En Klaas Bos rilt ook. Van de kou.

„Nu gauw naar huis,” zegt boer Vos. „En onder de dekens.”

Wat schrikt moeder, als Klaas thuis komt. Klaas vertelt alles. Moeder is trots op hem. En vader ook. Als zij horen, wat er gebeurd is.

Dadelijk gaat Klaas naar bed. Moeder geeft hem twee warme kruiken. En een glas hete melk. Al gauw wordt hij weer lekker warm.

Geen uur later komt boer Vos met zijn vrouw.

„Klaas,” zegt boer Vos, „je hebt onze Jan zijn leven gered. Je bent een dappere jongen. Dat vergeten we nooit, hoor!”

17

Klaas Bos is ziek

Klaas Bos is ziek. Heel erg ziek. Hij ligt al enkele dagen met hoge koorts in bed. Zijn kleur is vuurrood. En het zweet staat op zijn voorhoofd. Hij eet niets. Hij wil alleen maar drinken.

„Ik heb zo'n dorst,” klaagt hij. Moeder geeft hem een kopje ranja.

„Drink maar, lieverd,” zegt ze, „met kleine teugjes.” En dan kreunt hij weer. Zijn borst doet zo'n pijn. O, zo'n pijn! 't Is net, of het in hem brandt.

„Hij heeft een zware kou gevat,” zegt de dokter. „Op het ijs, toen hij zo nat was.”

De dokter maakt een drankje voor hem. Een zoet drankje. Ieder uur krijgt hij een lepeltje vol. Maar het helpt nog niet. O, hij moet soms zo hoesten. En dan heeft hij 't zo benauwd.

Jan Vos is al weer beter. Die lag maar twee dagen in bed. Hij was alleen maar verkouden. Nu mag hij al weer naar buiten. Zijn vader en moeder waren heel boos op hem.

„Jij was ongehoorzaam,” zeiden ze. „En je weet wel,

dat dat niet mag. We hadden je nog zo gewaarschuwd. O, als je nu eens verdronken was! We moeten er niet aan denken. De Here heeft je bewaard, Jan!

En wat is die Klaas Bos een dappere jongen! Die lag zelf in het ijskoude water. Maar hij liet je niet los!"

Jan Vos weet het ook wel. O, hij droomde die eerste nacht toch zo naar.

Klaas Bos kon hem niet meer houden. En toen zakte hij nog dieper in het water. En schoot onder het ijs. Met schrik werd hij wakker. Het koude zweet stond op zijn voorhoofd. Gelukkig, het was niet waar; hij leefde nog! Het was maar een droom. Maar slapen kon hij niet meer.

Wat was hij toch een slechte jongen! Hij luisterde nooit naar zijn vader en moeder. Wilde altijd alles zelf beter weten. En wat had hij Klaas Bos vaak geplaagd en gesard. Nu had die hem gered! Kon hij het maar weer goed maken!

Wat was hij bang in die duistere nacht. Soms kroop hij diep onder de dekens. Maar dan werd hij nog meer benauwd. En de Here wist ook alles wel! Wat zei moeder ook nog maar weer?

„Jan, je moet de Here om vergeving vragen. Vader en moeder bidden ook voor je.”

Maar hij had het nog niet gedaan . . .

En toen vouwde hij stil zijn handen. En sloot de ogen . . .

„Och Here, wat ben ik blij, dat ik niet ben verdronken. Ik zal vader en moeder niet meer plagen. En Klaas Bos en de andere jongens ook niet. Here, vergeef het mij. Om Jezus' wil. Amen.”

En nu is Klaas zo ziek. Moeder vertelde het hem. Iedere morgen bidt vader voor Klaas. Hardop aan tafel.

Jan is dan heel stil. Zacht bidt hij met vader mee. O had hij het maar niet gedaan! Was hij maar niet over het wak gereden! Hij wilde alleen maar opscheppen.

En nu is het misschien te laat. En gaat Klaas misschien sterven!

„Moeder,” vraagt hij, „mag ik een paar sinaasappels?”

„Een paar sinaasappels? Waarvoor Jan?”

„Ik wil ze aan Klaas Bos geven, moeder. O, ik heb er zo'n spijt van!”

Wat is Jan zijn moeder nu gelukkig!

„Jan heeft er echt berouw over,” denkt ze. „Wat ben ik daar blij om!”

Dadelijk geeft ze hem twee grote sinaasappels.

„Niet lang wegblijven, hoor! Klaas moet rust hebben.”

Jan doet ze in zijn zak. En gaat dan de deur uit.

Vrouw Bos zit bij het bed van Klaas. De jongen ligt geen ogenblik stil. Zo onrustig is hij. Soms kijkt hij moeder verschrikt aan. Alsof hij bang is.

Vrouw Bos heeft haar handen gevouwen. Zacht bidt ze.

„Och Here, wil Klaas toch weer beter maken.”

Er wordt op de deur getikt. En dan komt Jan Vos de kamer binnen. Hij durft haast niet verder komen.

„Kom maar, Jan,” zegt vrouw Bos. „Kom je Klaas eens opzoeken? Dat is aardig van je. O, hij is toch zo ziek.”

Jan Vos ziet Klaas liggen. Och, och, wat gaat z'n borst vlug op en neer. Soms kreunt Klaas even. Zijn ogen zijn dicht.

„Hij is net een beetje rustiger,” zegt vrouw Bos. „Maar hij slaapt niet.”

„Klaas,” zegt ze, „Jan Vos is er.”

Nu slaat Klaas de ogen op. En kijkt naar Jan Vos. Heel even glimlacht hij. Jan Vos slaat zijn ogen neer. Hij durft niet opzien. O, hij schaamt zich toch zo!

„Het is mijn schuld,” zegt hij dan. „Ben je niet boos, Klaas?”

En hij haalt de sinaasappels uit zijn zak. Voorzichtig legt hij ze op Klaas zijn bed.

„Die zijn voor jou,” zegt hij. „En als je beter bent, krijg je nog wat van me.”

Vlug keert hij zich om.

„Dag Klaas,” zegt hij nog. Dan holt hij bijna de kamer uit.

Als het avond is, komt de dokter nog eens bij Klaas. Hij voelt zijn pols.

„Het is iets beter,” zegt hij dan. „De koorts is wat minder. Gelukkig! Ik denk, dat we het ergste gehad hebben.”

18

Klaas krijgt een kalfje

Klaas Bos is weer beter. De koorts bleef weg. En nu lust hij graag weer eten. Wel twee borden vol! Vader en moeder lachen erom. Ze zijn toch zo blij. „Wat is de Here toch goed,” zeggen ze.

Klaas mag nog niet uit de kamer.

„Het is buiten nog te koud voor hem,” zegt de dokter.

„Maar over een week mag hij wel weer naar school.”

Klaas verlangt er al naar. In huis verveelt hij zich.

Juf is ook bij hem geweest. Harm Wit vertelde haar wat er gebeurd was. En dat Klaas zo ziek was. Toen bad juf voor Klaas. In de klas. Alle kinderen waren heel stil.

Juf gaf Klaas een heel mooie prent. Er staan apen en beren op. En nog meer vreemde beesten. Klaas kijkt er graag naar. Hij houdt zo van dieren.

Harm Wit komt elke dag bij hem. Die vertelt hem van school. Wat maken ze daar nu moeilijke sommen! Harm leert Klaas ze al een beetje. Dan komt hij niet achter.

Ook kwam er een auto voor de deur. En wie stapte er uit? Mevrouw van de burgemeester! Ze hoorde, dat Klaas Jan Vos had gered. En dat hij nu ziek was.

„Die Klaas is een dappere jongen,” dacht ze. „Ik ga eens naar hem toe.”

Ze gaf hem een boekje. Met wel honderd plaatjes.
„Dank u wel, mevrouw,” zei Klaas. „Ik ben er heel blij mee.”

„Weet je wat, Klaas,” zei mevrouw. „Als het mooi weer wordt, maken we weer een reisje, hoor! Met de auto. En dan gaan we weer in een speeltuin. Harm Wit mag ook weer mee.”

Mevrouw gaf hem toen een hand. En ze kneep hem zacht in de wang.

„Dag Klaas,” zei mevrouw, „verder beterschap, hoor! Dag, vrouw Bos. Ik kom nog wel eens kijken.”

Hé, wie komen daar nu in de kamer? Boer Vos en zijn vrouw. En Jan ook. Hij heeft een pakje onder zijn arm. Dadelijk gaat hij er mee naar Klaas.

„Alsjeblieft, Klaas,” zegt hij. „Dat is voor jou. Kijk maar eens, wat er in zit.”

En hij geeft Klaas het pakje. Moeder snijdt de touwtjes los. En wat komt er voor de dag? Een spliksplinter-nieuwe auto! Blauw en rood. Je kan hem opwinden. Rrrt, rrrt, gaat het dan. Over de vloer. Klaas is overgelukkig!

„Dank je wel, Jan,” zegt hij. „Dank je wel.”

Jan Vos is ook heel blij. O, hij wil alles zo graag weer goed maken! En hij zal zijn best doen tegen zijn boze hart te vechten.

Boer Vos en zijn vrouw glimlachen. Zij zijn ook zo dankbaar. Omdat Klaas Bos weer beter is. En hun Jan anders is geworden. Ze hadden er zo vaak om gebeden.

„Klaas, je krijgt ook nog wat van ons,” zegt boer Vos. „Maar je raadt nooit, wat het is. In geen honderd jaar!” En dan lacht de boer even. Hij kijkt zijn vrouw aan.

„Nee Klaas, dat raad je nooit,” zegt ook de vrouw van de boer.

„Nu, dan zeg ik het maar,” zegt boer Vos. „Klaas, je krijgt van ons een kalfje!”

Wat zet Klaas grote ogen op!

„Een kalfje, boer? Een echt kalfje?”

Hij kan het haast niet geloven. De boer maakt zeker een grapje.

„Ja, mijn jongen, een echt kalfje. Een heel mooi dier. Zwart, met een witte kop. En een wit puntje aan de staart. We kregen het de vorige week.”

„Maar we hebben geen schuur, boer!”

„Dat geeft niet, Klaas. Het dier blijft op de boerderij. En je vader verzorgt het. Ik heb voer genoeg. Als het groot is, gaat je moeder het melken. Dan drink je melk van je eigen koe! Ben je er blij mee?”

„O, boer Vos!”

Klaas kan haast geen woord uitbrengen. Hij kijkt naar zijn moeder. Die krijgt tranen in de ogen. Zo blij is ze.

„De volgende week kom je maar eens kijken,” zegt de boer. „Als je weer naar buiten mag. Dan kun je het kalfje zelf zien.”

„En nu krijg je nog wat,” zegt vrouw Vos. „Ik kan het niet laten!”

Haastig loopt ze naar Klaas. Zijn hoofd neemt ze tussen haar beide handen. En dan kust ze hem, dat het klapt. Wel drie keer!

„O, mijn jongen,” zegt ze, „we vergeten het nooit. Als jij er niet geweest was, was onze Jan vast verdronken.” Tegen zes uur komt vader thuis.

„Vader, vader, ik krijg een kalfje,” roept Klaas. „Van boer Vos!”

„Ik weet het al, mijn jongen,” zegt vader. „O, het is toch zo’n mooi beestje. Je weet het niet half.”

Na het eten gaat Klaas dadelijk naar bed. Hij is een beetje moe.

„Wat was het een mooie dag,” zegt hij nog. „O moeder, ik droom vast van het kalfje!”

„Ja Klaas, het was een héél mooie dag,” zegt moeder.
„Wij zijn ook héél dankbaar. Maar je weet wel, wie je
het éérst danken moet, hè?”
„Ja moeder, de Here,” zegt Klaas zacht.